

Arrest

nr. 58 726 van 28 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van mevrouw V.D.S.,T. die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij dezelfde dag een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt.

Op 30 november 2010 wordt een verslag van gezamenlijke vestiging opgesteld.

Op 27 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 december 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 05.08.2010 door N., J. (...) geboren te B. (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

** Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene legde als bewijs voor de relatie enkel verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en stelt het hier niet mee eens te zijn en zet zijn middel vervolgens als volgt uiteen:

"Eerste onderdeel.

Verzoeker heeft bij schrijven van 10 december 2010 bijkomende stukken toegevoegd aan het dossier, meer bepaald 2 brieven van het OCMW en 1 brief van Apotheker S., V.D.P. (...). Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot deze argumenten en stukken. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat het ingeroepen element (met name de toegevoegde stukken van OCMW en Apotheker) niet weerhouden wordt als bewijs van stabiele relatie van verzoeker met zijn partner. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu het door verzoeker aangehaalde element in zijn aanvraag geenszins wordt beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs, 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006). De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel.

Artikel 40bis, §2, 2° bepaalt: "(...)"

Het nieuwe artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot 'vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: "(...)"

Uit de geciteerde bepalingen blijkt dat verzoeker moet aantonen dat hij gedurende minimum één jaar een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn Belgische partner, hij kan dit op verschillende manieren aantonen. Het KB van 17 mei 2007 in het nieuwe artikel 11 voorziet 3 mogelijkheden oa:

"— ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact

onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;”

Deze mogelijkheid wordt in de beslissing over het hoofd gezien. Uit de stukken blijkt duidelijk dat ‘verzoeker en partner elkaar sedert minstens een jaar kennen en zij regelmatige contacten onderhielden. Zij kennen elkaar al vele jaren en vormen al minstens 2 jaren een koppel’. Een andere mogelijkheid bestaat in het volgende: ‘-indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond; Verzoeker heeft bewezen minstens een jaar te hebben samengewoond met zijn partner. Dit blijkt uit de attesten van het OCMW: zie onder derde onderdeel. De bestreden beslissing is op dit punt onjuist en onvolledig gemotiveerd.

Derde onderdeel.

- De bestreden beslissing bepaalt in fine:

“Betrokkene legde als bewijs voor de relatie enkel verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden...”

Verzoeker legt bewijzen voor van vrienden, ex-man van zijn partner, huisbaas... OCMW en Apotheker. De stukken van het OCMW zijn stukken van een officiële instantie. De ondergetekenden treden op in naam van de sociale dienst van het OCMW. De sociale assistenten A., V.G. (...) en D., R. (...) verklaren in hun hoedanigheid van sociaal assistent van het OCMW verzoeker en zijn partner al enkele jaren te kennen als een koppel. Zij laten een telefoonnummer achter op de verklaring, telefoonnummer van het OCMW. Dit betekent dat deze stukken kunnen worden gecontroleerd op hun waarachtigheid. Hetzelfde geldt voor het stuk van de Apotheker V.D.P. (...).

- De bestreden beslissing schendt de in het middel opgesomde bepalingen.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing als determinerend motief duidelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd daar verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu de aangebrachte bewijzen voor het duurzame en stabiele karakter van de relatie niet afdoende zijn.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In het eerste onderdeel van zijn middel meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet motiveert aangaande de bijkomende stukken die op 10 december 2010 werden overgemaakt, met name twee brieven van het OCMW en één brief van de apotheker. De Raad stelt vast dat deze brieven allen getuigenverklaringen betreffen en zich in het administratief dossier bevinden. De stukken zijn ingediend, zowel naar aanleiding van de eerste neergelegde bundel van getuigenverklaringen, als naar aanleiding van een later schrijven. De motivering aangaande de getuigenverklaringen op eer, met name: *“Betrokkene legde als bewijs voor de relatie enkel verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden”*, betreft aldus ook de brieven van het OCMW en de brief van de apotheker. Bovendien blijkt uit het derde onderdeel van het verzoekschrift dat verzoeker de motieven ook op deze wijze geïnterpreteerd heeft doch het er niet mee eens is. De Raad stelt dan ook vast dat het eerste onderdeel ongegrond is en verzoeker eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Hieruit blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel zal dan ook verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering luidt als volgt:

“Artikel 3. Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling toe, die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner burger van de Unie, wenst te beroepen, om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Uit het administratief blijkt dat bij de indiening van verzoekers aanvraag werd vastgesteld dat verzoeker zijn paspoort, zijn geboorteakte en een bewijs van geregistreerd partnerschap, met name de verklaring van wettelijke samenwoning heeft voorgelegd. In de opgemaakte bijlage 19ter werd hem expliciet gevraagd om binnen de drie maanden bewijzen in te dienen waaruit blijkt dat de partners gedurende minstens 1 jaar onafgebroken hebben samengewoond of bewijzen in te dienen waaruit blijkt dat ze elkaar twee jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het administratief blijkt dat verzoeker ten laatste op 30 september 2010 een aantal bewijzen bijbrengt die dienen aan te tonen dat zij al minstens één jaar samenwonen en een duurzame relatie hebben. Verzoeker legt meer bepaald een reeks getuigenverklaringen neer, waarin telkens wordt verklaard dat verzoeker en zijn partner reeds meer dan twee jaar samenwonen. Het betreffen verklaringen van verzoekers partner, van de kinderen, vrienden en ex-echtgenoot van verzoekers partner, van burens en kennissen, van twee maatschappelijk medewerkers van het OCMW van Edegem en van de apotheker van Edegem. Deze laatste drie verklaringen werden op een later tijdstip een tweede maal neergelegd.

De bestreden beslissing motiveerde aangaande de voorgelegde bewijzen dat ze geen afdoende bewijs vormen en zet uiteen waarom. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd:

“(...)

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene legde als bewijs voor de relatie enkel verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden. (...)

Verzoeker betoogt dat de door hem voorgelegde stukken wel degelijk afdoende bewijzen dat hij en zijn partner enerzijds elkaar ten minste één jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig contact hielden nu zij elkaar al vele jaren kennen en al minstens twee jaar een koppel vormen, en anderzijds dat zij minstens een jaar hebben samengewoond, nu dit blijkt uit de attesten van het OCMW.

De Raad wijst er vooreerst op dat het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven van de bestreden beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de verschillende verklaringen van vrienden, de ex-man van zijn partner, de huisbaas, het OCMW en de apotheker, die allen verklaarden dat zij elkaar al meer dan twee jaar kennen, al minstens twee jaar een relatie hebben en ook al twee jaar samenwonen.

Al deze verklaringen die door verzoeker werden neergelegd, betreffen verklaringen die op vraag van verzoeker werden afgelegd, zodat verweerder terecht motiveerde dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. Naast deze verklaringen legt verzoeker geen andere bewijzen neer, die de waarachtigheid van de verklaringen kunnen staven, zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat de bijgebrachte verklaringen niet kunnen worden getoetst op hun waarachtigheid en objectiviteit. Verzoeker meent dat gelet op het feit dat de OCMW-medewerkers deze verklaring opstelden in hun officiële functie van medewerker van de sociale dienst en zowel zij als de apotheker hun telefoonnummer noteerden op de verklaring, deze wel degelijk konden worden geverifieerd op hun waarachtigheid. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht dat “*verzoeker niet op ernstige wijze kan voorhouden als zouden de brieven van de maatschappelijke werkers, hoewel afgeleverd door een ‘officiële instantie’, m.n. het OCMW van Edegem, niet eveneens een gesolliciteerd karakter hebben. Dit geldt ook voor de brief van de apotheker, waarbij er gesteld wordt dat “verzoeker bij mij bekend is gedurende geruime tijd als vaste vriend van mevrouw T.V.D.S. (...)”*. De Raad wijst erop dat het verzoeker is die een aanvraag indiende en het aldus aan verzoeker is om de nodige bewijzen naar voor te brengen. Het is aan verzoeker om objectieve bewijsstukken naar voor te brengen die de verklaringen ondersteunen, zoals bijvoorbeeld een factuur van een jaar geleden op naam van verzoeker en op het adres van zijn partner, telefoonrekeningen, Deze objectieve stukken dienen dan bij de aanvraag te worden gevoegd zodat verweerder de verklaringen kan nagaan aan de hand van de bijgevoegd objectieve bewijzen. Verzoeker heeft evenwel nagelaten enig objectief bewijs te voegen bij zijn aanvraag zodat verweerder de verklaringen hier niet kon aan aftoetsen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat de bijgebrachte verklaringen een voldoende bewijs vormen van zowel het feit dat zij elkaar al minstens een jaar kennen en regelmatig contact onderhielden en van het feit dat hij al minstens een jaar bij zijn partner woont.

Een schending van artikel 42bis, § 12, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het op de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een vermelding van artikel 8 van het EVRM in de opsomming van de geschonden rechtsregels en rechtsbeginselen van zijn middel. De Raad kan hoogstens vermoeden dat verzoeker een schending van zijn gezinsleven inroept, nu hij aanvoert reeds twee jaar bij zijn partner in te wonen, doch uit de bovenstaande bespreking onder het middel blijkt dat verzoeker geen afdoende bewijzen heeft bijgebracht van het feit dat hij reeds minstens een jaar een relatie heeft en van het feit dat zij minstens een jaar samenwonen. Tevens zet verzoeker op geen

enkele wijze uiteen in welke zin verweerder een positieve verplichting zou hebben om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). In zoverre dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, stelt de Raad vast dat geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond en het aldus ongegrond is.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN